

Det är jag som rödd af medömkan öfwer en syndare, utan at väcka hans förwiflan wid de begångna lasterna, förekommer och bispringer honom på Döds-sängen, som återkallar hans hopp, som ger honom krafter, just då han skal förswinna af sorg, som tröstar, då hela werlden öfwergifwer honom; det är jag som samlar hans sista suck, som följer honom til ewigheten inför den Beswandes Thron.

Jag frågar Er mina Bröder! då Religionen målas med dessa färgor, ännen ni den wara sådan som dess försmädare teka den, är den wäl et spöke som förorsakar alt det onda här på jorden, och som man bör frukta före?

Ni ryser utan twifwel wid första skynen af en sådan tanka, så mycket mer som denna Gudomeliga Religionen aldrig dömmar någon här nedre, aldrig misströstar om syndares förlåtelse, aldrig ännu lånt förståttning och swel — ack nej! hon fruktar at utsläcka den welan som ryser, och hon möter ej sina owänner med andra wapen än böner och råror, — Bröder! huru blifwen ni icke öfwertrygade, då ni sen henne nedstriga i de ohyggeligaste fångelser, för at både i timmelig och ewig måtto trösta misshandaren, för at omfamna hwart enda människo-lif, der måtte wara Judar eller Hedningar.

Werlden är full af Religionens goda werk och gerningar, af de Gudfruktigaste och dygdigaste inrättningar, — har ännu på jorden sunnits, en Orden, et Sällskap med en sådan Nit, et sådant wälgörande, och en sådan ömhet?

Religionen wil at man skal gråta med dem som sorgna äro, och le med dem som glade äro, hon råttar sig ester hwar och en, upmuntrar, förmanar, påminner och ber.

Huru kan du heligaste af alla Ännen! wara så okänd? Du som likwäl borde wara så känd! och huru kan människan som borde kysa dina spår, wara nog otacksam för at beljuga dig? — här fins ingen rätt

rätt dygd utan dig, och då man hör dina fiender, skulle man snart tro at du är första källan til alla laster. —

Man granskar intet en mätning på des skuggor allena, Religionen är som Firmamentet, ju mera det betraktas, ju flera Stjärnor upträdas, som Hafvet, ju mera det mätes, ju småttigare är det, som alla Stjärnen, ju mera den slipas, desto större stken kastar den.

Jag frågar Er Åhörare! Kan den äga begär som self hatar och fördömmar dem? Kan den vara falsk som predikar emot skuld? Kan den förfölja, hwars första kännetecken är at alltid blifwa förföljd? — Frälsaren, des Stiftare bebödar henne ej annat än korb, bedröfweller, och förföljelser, Han säger ej til henne: gå ut och förklara Krig emot syndare och ogudaktiga, utan han säger til sina Apostlar som förkunna den: Jag sänder Eder som Lamm ibland Ulfwar: då ingen wil höra eder, så gån bort utur Staden til en annan, skakande stoftet af edra fötter.

Så har Religionen betedt sig i werlden, och så betar hon sig alltid, blott at des Lärare rätt känna henne och göra henne älskad.

Stå op i des Böcker, gån in i des Kyrkor, hören des Lära, och Ni skolen öfwertrygas at hela des språk är den wackra Dygdens, at hon nyttjar ingen annan myndighet än wåttalighet — Aldrig, aldrig war det Religionen, utan det falska nitet, som brukade eld och swärd, för at omwända de otrogna.

Religionen läser förbannelser öfwer sammangaddningar och förföljelser, hatare af wåld, angifweller, och split älskar hon intet annat än fred och enighet, och då hon dundrar emot willfarelser och brått, så spar hon ofta den willfarande och den bråttliga, hon bönsfaller inför jordenes Throner, och äfwen inför Herrans Altare om tilgift och nåd för dem, hennes första yrcke är ånger och båttring, och hon tål alt utom at återtaga eller neka en enda bokstaf af Guds Lära, —

Det

Det är ur hennes Armar, som Martyrerna med glädje och frimodighet
kastat sig på strålbåskar och bål:

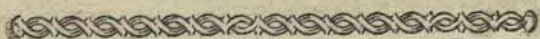
Tusende gånger blidkar hon en Faders vrede som ej vill tilgifwa
sin Son, tusende gånger mildrar hon den maktägandes Dommar, och
lika många gånger bewisar hon Verldenes Herrar at de böra
göra nåd, i stället för at straffa.

Då det finnas skrymtare som skapa henne så noggran och så swår,
så ären Ni mina Bröder! så mycket bråtteligare at sätta tro dertill,
sedan den Högsta Lagstiftaren self warnat eder för dem, som sila
Nygg och swälja Cameler, för dem som klåda sig i Sårakläder,
men inwärtas äro de glupande Ulfwar — Långt ifrån Religionen
all skrymtan, all widspelsse, och all lofsad helighet, sansfärdig, mild
och tolig som dess Himmelska ursprung, äger hon inga andra wapen:
än upriflighet och ädelmod.

Ah! mina bästa Wänner, om jag ändå kunde opwäcka i edra
hjertan all den kärlek och all den erkänsla ni ären skyldiga Religionen,
som ej har den minsta skymning i sitt wäsende, som (då den här för-
warat sig så ren mitt ibland nedrigheter och wäldswärkan) aldrig ds-
wergifwer oss förän i Guds sköte, derifrån hon kommit! det är en Flod
som flyter tillbaka till sin första ädra, en Sol, som lyser på en an-
nan Horizont.

Om nänsin mina Åhörare! ni mistagit Eder på de swarra fluga-
gor, hwarmed försmådare sudlat Religionen, om de någon gång funnat
förlöda eder, så erkännen här i åsyn af dess Altare edra willor, och
gören et nytt förbund med henne, förglömmen aldrig at det är hon,
hvilken ni hafwen at tacka för er Sällhet, och som ledsagar eder till
Himmelen, så framt ni äro fasta i Trona: Förglömmen aldrig at
det är hon, som skal vittna emot eder på den yttersta dagen, om ni
icke lydt dess bud.

Förtron då eder i des armar! och räddens intet för Dommen, —
 Hvem wille wäl frukta under Religionens Fanor? hören denna ewiga
 Förefristen, om ni welen lära eder at förakta werldenes säfångligheter,
 det är Religionen som talat i dag med mina läppar, och som aldrig
 uphör förän Skaparen sjelf ropar til eder, Barn! hören mig, jag skal
 lära Eder Herrans Suktan.

A n n o n c e.

Det är med den största förbindelse jag emottagit Nämnningen på Swes-
 denborgs syner, de äro ganska intressanta, och man måste medge
 at i det land där den uppenbarade Religion ej predikas så utarbetadt
 och starkt som här, och där den winner så mycket igenom utöfning,
 skulle de kunna winna Anhängare — men jag beklagar at jag ej kan
 göra den usage som min Anonyme Correspondent wäntar. Utom at
 ämnet är för widldstigt för et Dagblad, bde det enligt Författningarna
 Censureras af et Consistorium, hwartil min tid för Ambets sysslor ej
 tillåter — hwad Auctor behagar århindra om adressen, så försäkrar
 jag härigenom at den är ganska tillförlätelig, då popperet som insändes
 förseglas under utanförist til Utgifwaren af Wälsignade Tryckfri-
 heten, och inslämnas i Herr Runemarks Boklåda, dock ingen oberagit,
 som behagar at directe adressera sig til mig, boende ännu qwar i Herr
 Björkmans Hus i Stora Kyrkobrinken, då det tillika försäkras at jag
 aldrig skal quæstionera Budet eller Brefsbäraren ifrån hwem han
 kan wara stickad — Swedenborgianismen afhämtas då ifrån mig
 förseglad.

Utgif.

Dag = Bladet :

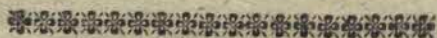
Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 51.

Stockholm, den 1 November 1781.

Til Mina Prænumeranter.

Än Femti Nummer mina Wänner!
Den bördan är min enda plikt.
Jag mina Skyldigheter kanner
Och edra Nio Dalers wigt, —
Men hwad de förra äro tunga
I Sälla Tryckfrihetens tid!
När Affan flår och Blixtrar ljunga
Och jag . . . nej tyft! det blir derwid.
— Dock weten hur jag nänsin wänder
Och hur jag födra lärdr i swäng:
Man öfwersätter och insänder;
Så är Herr Stolpe lika sträng.

De 50 utkomna Nummer af Wälsignade Tryckfriheten, innehålla som följer, — N:o 1. 2. 3. 4. sådant som kostade Femtio R:ds. plikt för Boktryckaren — 5. Grefwe Saint Ger mains alt för besynnerliga principer i Militairen, också war han öfwer 40 år gammal när han skref dem, — 6. i Natural Historien 2 gånger oplagd, 6000 Exemplar sålda, 7. et bref likt det i N:o 4 om Stockholmska wålmågan som strömmar ifrån Ericsbergs Theatern, Nummer-Lotteriet, Assistance Contoiret och Beurs-Salen, en gratulation på Heroiske Vers, til en Chinesiske Fändrick på des för hela den Chinesiske Armeen, så sälla Födelse Dag, — 8. skyldig eloge öfwer det witra och dräpeliga Skaldeqwädet Krigswetenenskapen kallad, et helt litet och ödmjukt Post Scriptum til Madam Themis, — 9. Parentation i Ordens Sällskapet K. V. 3. öfwer en Ridderman, som oakadt den Manliga 13 års åldern, måste dö som Sergeant, hwad hopp gaf han icke? Han som hade både Loge och Opera Mamsell abonerade — 10 utdrag af Rommerska Hi-
stori-

Korien, Epigrammer, — 11 Ödmjukt Ambets-Memorial til samma Madam
 som Post-Scriptum war i No 8, et bref som rådgör, hwarest alla Wer-
 dens lärdomar stå at hämta, tillika med swar, at det är i Bokstreckars-
 läran, en dröm på Vers som bewisar at D:ß Auctor warit ganska wa-
 ren — 12 Utdrag af et bref ifrån Landsorten til en wän, at den som
 wil löpa fram på Ambetswägen gör ej så galeit om han börjar wid en
 Accis rätt med Bränwins Thermometern i fickan, Reflexioner öfwer
 vår tid, — 13 Inlaga til Konglig Hög-Rätten af Utgifwaren at på
 en gång så afstå det han ännu har qwar efter 25 års tjenstetid, i grader
 för hwilka han enligt Förordningar erlagt en Summa af 22,500 Da-
 ler Kopparmynt, et Samtal emellan 2:ne Drängar om deras olika
 Herrskaper, — 14 om Smickrare wid Philippi Hög, inret railleri och
 railleri, en liten afffeds Vers til, , , Swar på Reflexioner i Stock-
 holms Posten om Myran, — 15 en liten Poëm til en Grefwinna gans-
 ka betydande, så wida hon ännu är wacker och ung, bewis at förtjenst bör
 gilla framsför tjenstede, och på den grund blef en Page Öfwerste med
 Regemente, nemligen en Baner i GUSTAF ADOLFS tid, Epigram-
 me, — 16 Sändelse om en Soldat som wägar sitt hustru för Augusti
 Höghet och makt, och blef i sin tour et måt ej för Tyrannier och otack-
 samhet, utan för Resfarens enkänsla, om Spectaclet, samt Verser om
 vår Theaters Alceste, Azor, Aline, Iphigenie, Orphé och Corinna
 — 17 den Lyckliga Poëm anonymt, men som skulle göra heder åt
 namnet, Fabler, Projekt at Ridder Jöran som huggen i wädret, borde
 skytas framsför Predikstolen i Stor Kyrkan, — 18 om en lycksalig Man
 som tog en döf Hustru, men begrep ej sin egen wälfärd, utan lät curera
 henne, den moderna frågan, Baile, Frieri på Vers, Tanckar af Plini-
 us, — 19 en liten prolog om Könet, samt 2:ne förnåma Friars bref
 til sina Wänn, stilen öfwer så olika som deras inwärdas Caraktér, Epi-
 gramme, — 20 öfwer vår Anacreons tyfhet, fri Öfwerfänning af
 Cicero, Annonce, at Utgifwaren omöjligt kan införa wiså stycken som
 blifwit insända, — 21 Samtal emellan den rika och fattiga som slutar
 så här: „O Gud! man skal då wara så rik, för at likna en
 sten, — 22 Epigramme, Morgonen et det wackraste Qwäde, Fabel,
 Tanckar, — 23 den Affledade Pauvrehjelmns idéer om befordringar, at
 man bör börja tjensten som General och sluta som Fändrick, likwäl ej
 mer än 40 år gammal, wärsmings Ordres ifrån Eyskan öfwerfatta, ganska
 accurata och förnustiga — 24 en Milanthrop's prat, Fabel, Bille ifrån
 Kammar Jungfrun i huset til Fröken i huset, — Billes ifrån Pauvre-
 hjelm til Utgifw., en 40 års ut gammal Captens Ordres bref til sin Nådiga
 Grefwe och Fändrick, som redan war 7 år gammal, samt hans
 Nådiga Fru Mors Högwälborna Grefwinmans och Generalkinnans swar
 derpå

Derpå — 26 Rousseaus bref til Chappvis som releverar dit Axiomer, at då
 et Contract emellan två, brytes af den ena, är den andra ej heller skyld
 sig at hålla det, Tanckar, en rolig Anecdote. — 27 ifrån Pauvrehjelm,
 2:ne Memorialer at remplacera 32:dra Second Lieutenanten, som dött i
 torfken, en Premier Majors Ordres til Recryt-Exercige i wantig smak, nå-
 got roligt, en Imprompti. — 28 hwad en Journalist i Paris tycker om
 Operan Alexis eller Le deserteur, som är opford i Stockholm med tusen-
 de handklapningar, et sällsynt bedrägeri, en Angelsmans prat om Dag-
 blad, — 29 en ung Second Lieutenants Ordres om Proprieteten innom
 et Comp: i, som Controlleras af Frökne hans Systrar, Simulacre för
 200 Man at djerst surprenera en Präst i dagningen på sängen, — 30 Or-
 dres til Slut-Exercige, i anseende til en starkt inrotad förbjugg, Parol.
 Leben, Pös: und Leben Laßen, en 15 års Dänlös och Connaislös som
 präfererar Rommerska taciquen framsför denna tidens, — 31 Syndaslo-
 den et ömt och rörande Poém, Fabel, — 32 Recension af et märkvar-
 digt Divertissement som kallas Redningen opford i Frankrike, Tanckar,
 — 33 Dröm om Dömmars wisheit och rättwisa, Tanckar, — 34 Miss-
 tag i Politiquen eller Samhälls Lärnan af Rousseau som skrifer så salft.
 „Ni Strykker! en uset boskaps herde, den sämsta på jordklotet styr sina
 hundar och sina hjordar; — Om det är så stort at få befalla, så måtte
 det wara då, när de som skola lyda Er, tillika kunna älska och hedra
 Eder; — hafwen då känslor för Edra Undersätare, och Ni skolen siels-
 we blifwa wördade; — sätt en värde på den lagliga Friheten, och
 Eder magt skal hwarje dag ökas; — Öfverskriden aldrig edra rättighe-
 ter, och de skola då fört blifwa uran gränser. Skalde-bref ifrån en
 värt sökande til en hög Ambtsman i Stockholm, — 35 bref ifrån den
 ringa Diogenes til den stolta Aristoteles, Fabler, Epigramme, — 36 två
 ne Tableauer måtade i China, Utändska Auctors vittande om Swärjes
 lycksalighet timad af den så wäsentligt ömgängeliga Revolution, Epigram-
 me, — 37 Öfversättning ifrån Journal Encyclopedique af recension på
 et Sal öfwer Konung GUSTAF den 3:dje i Sverje tryckt i Cöln, — 38 en
 liten hämd af en Offcer på några Matroner som behagat förtala hans
 Fästmo, et Sorg Lustspel kallat Lyckliga tilfället eller 2 Slugor i en
 smäll endast Annoncerat, at ingen annan förgäfwes må gråta i samma
 Ämne, en liten Skåt för November Bröderna — 39 Trödbener, en
 Hustru som talar i sömnen om Brutus — 40 Fabel, som Auctor till-
 skrifer sig self — 41 Fabel til en Landjunkare — 42 en liten Mätning
 af Ganganelli lika så stor Præst som Furste tillika med des bref til en Italiensk
 Prins, Epigramme, — 43 Tanckar och Händelser, Fabel, — 44 Me-
 malcas och Alexis et ibland den dygdiga och witttra Gelsners måst Sedo-
 lärande qwäden — 45 Utdrag ur Romerska Historien — 46 om Sma-
 ken

ken at släcka elden i et tak, den ryktbara Angelika Poëten Spengers lefverne, Ja och ge igen, Saga, som kommer an på kyrkar — 47 Fabel, hwars Moral är at de små föras ur wägen när de Stora komma åkan- des, bref til Uggiswaren at Wälgörande så sällan utöfwes här, blott för den lyckliga ordsaken at här intet existerar annat än wälstånd, Anecdoter och Tanckar, — 48 Poëten i Kungs Trädgården som rimmar för Celina och får snåsor af et blomster, Fabel, Attrappe, Anecdoter, Strödda Tanckar — 49 och 50 en lärd Krönt Furstes Tal i et Ordens Sällskap om Religion, som är ypperligt och kan ej annat än med nöje läsas til och med af våra djupsinniga Theologer, Kyrko-Fäder och Lä- rare, så respectabla för sin ålder, sina litterairea förtjenster och i synnerhet en saktmodighets anda, och et hjerta skildt ifrån all säfänga, alt högmood och all werldslig lycka, som endast characterilerar en sprätt och en gycklare.

Til Respectiwe Köparen.

Elegie.

— Och du! som aldrig än, din Cassas tilstånd frägar
Men djerst, så snart du har, din halfwa skilling wägar
Jag wördar ditt beslut och din försigtighet
Du werlden i sin slärd och werldens nycker wet
Hwad lätt, hwad ganska lätt det torde kunna hända
At döden å la Spå et skott mig skulle sända
Du känner lifwets fart, och farten wid Norrström
— Ja kära! du har rått at sluta af min dröm.
„I lilla Gråmunkesgränd, wid månans falska glitter,
„Och wid en lycktas sken, som utan lampa sitter
„Där för en salig Fru, man wördnads offer tändt
„Då hennes Fosterbarn dea raske åldern kändt,
„Där wadar jag i blod, bland dolckar, spjut och lågor
„Så blodig som jag war, jag ldt för öppna wägor
„Men tänk! i detta gap jag tycker at jag ler
„När en Prænumerant först efter Sedeln ser
„Och sedan snyftar fram „må ingen honom plundra
„Men lefwe han i fred tils Numero et hundra.
I skället — kalla wän! du täncker som sig bör
„Jag ej bedragen blef! hwad skadar at han dör?

Önstan i Dag.

Du dag! som klingrar lifwets qual
Hwad hopp! hwad alådje strimma!
Så stå ej kära Sol! i Siveons dal
Men löp och skynda på wår Opera timma.

Dag = Bladet :
Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 52.

Stockholm, den 5 November 1781.

Myrstackens Skattmästare.

Angelst Sabel Öfversatt *).

En ung och inbillst Myra pratade ständigt om alla Statens angelägenheter, utan at känna en enda, nåsvis mer än wanligen, berömdde hon sig sjelf tillika med sina widsträckt Kundskaper, sträfwade efter de högsta sysslorna, och änteligen i galopp (twäret emot en Myras natur) wann sitt ändamål, med et ord: hon blef Republikens Skattmästare öfwer alla deß Kornbodas.

Men Lagarne hos detta arbetsamma Folket, straffa ganska hårdt den som misbrukar det Allmännas förtroende, och det är förordnat (i fruktan, det en bedrägelig förwaltning skulle förorsaka en allmän hungersnödd,) at alla räkningar författas rena och tydliga, samt för at controllera allt egennyttigt roffande, så skola de rewideras och granskas af flera Myror som äro useddade dertill.

Dagen blef utfatt, och Rewisorererna samlade sig för at esterse räkningarna, Skattmästaren måste fram, men framlade blott några buntar andra papper för at roa dem.

Då talte en af dessa Myror nitiskt i Republikens tjenst til Protocolls följande: som rättwisn och Fosterlandets wäl fordrade.

„Huru kunna våra skatter wara så blottade? och hwem är orsaken til en så förwänd hushållning? jag känner våra inkomster, och jag begriper intet hwem det är som så lösar? Herr Skattmästare! tag fram de rätta räkningarna? — han swarade med sin wanliga höghet:

„Kommen ihåg god Herrar! om Stats-hemligheter nånsin komme til allmän kundskap, så skulle de bäst imaginerade planer mislyckas, om våra fiender skulle så weta detta som är af så mycken wigt, så wore wi förlorade — Min skyldighet och min nit befalla mig at dölsa våra Operationer; men jag betyggar på min heder at alla Republikens utgifter, ehuru ansenliga de kunna wara, ej hafwa annan affikt än Republikens bästa.

Myrorerna ganska nöjda med sin Skattmästare, gillade då alt hwad han gjorde och hwad han fann för godt.

Et helt år går förbi och Magazinerne woro lika tomma — Skattmästaren förebar som skäl och säger:

*) Infänd

„Baren upmärksamme på vårt farliga tillstånd, Ni weten ju hwad för stora Arméer samlas af frammande Infecter, då det nu ser ut som wi skulle bli angripna på alla sidor, så äro wi nödsakade at ge dyra Spion-pengar för at inhämta kundskap om de fiendliga rörelserna, och wi i en så kritisk belägenhet spara den minsta utgift, så kan hela Republiken wara förlorad, och jag försäkrar åter på min heder at alt användes för Rikets nytta och försvar.

Herrar Controllanter examinerade intet vidare, utan tackade honom för hans kloka och försigtiga Förvaltning.

Tretje året derefter, fanns ej heller den minsta behållning, utan Kornbedarne woro tomma, de hade då gått åt til några hemliga förättningar, och Ministern war åter särdig at på sin heder försäkra om desse wogennyttiga förvaltninga, — Men då änteligen ledsnade eller skändes en af de tillföroordade Myrorna, sågande: „hwad äro wi då för stora „norrar! och mål för bedragare! derigenom at wi mutas litet, så får denna Måstaren i tusende konster oflandrad behålla det öfriga, „för hwart Korn han gifwit oss, har han wist för sig self tagit tusende, wi tillika med hela Sägnet äro ju bedragna då han riktar sig af vårt släp, swert och mada.

Räkningarna blefwo då utan vidare omswep framhafda och öfwer sedda: — Skattmåstaren blef öfwertogad om sin egen nytta och borttagad, alt hwad han orätrådigt samlat togs tillbaka.

Scrödde Tankar.

Satirer ha ofta den olyckan at bli taxerade för affikter, som i hellska wärket äro wida skilda ifrån dem — en Satir tadlar merendels fel i Allmänhet, desse critiquer kunna äfwen ibland falla sådana, at man i anseende til tid och omständigheter skulle tro dem syftande til någon wiss, men om hans affike är sådan eller at hans critiquer så städie, at Allmänheten deras kan förledas at göra tillämpningar emot Wærborgare som warit desse wänner eller Wälgeringsmän, i synnerhet uti något mål som rörer deras heder eller ära, så är han ej mera Satir utan blir i det stället en skamlös försmädare, en äresskändare, och hwilken är wäl den som af begärelse at tadla, kunde göra sig skyldig til et så owärdigt brätt, en så nedrig otacksamhet?

Det hörer den brottliga til at begära nåd, ty han kan så den, men den oskyldiga böder aldrig begära det han ej kan få.

I det Land där et fel straffas hårdare än en infamie, är det ändå en ren winst at fele.

Hwad lyckfällighet at vara gift! om 60 års Gubben ofta är et förklåde för Hustruns pläsirer, så är Hustrun någon gång et förklåde för Gubbens tillräckliga utkomst.

Til Utgifswaren af Wälsignade Tryckfriheten.

Edert Dagblad, min Herre, börjar redan för andra gången at interessera, om icke behaga flera Lesare. Det är förmodeligen det der egna som Ni har at tacka dertill, och det der hanthandlet af Notificationer, Böcker, Tidningar och Präster. Dessutom wils Ni vara road under det Ni skrifer, och följden blir gemenligen, at man också är road under det man läser en sådan skrift. Jag ärnar likväl icke, at här stå Er i synen med röffaret, (at tala af Stockholms Postens 229 Nr.) utan jag wil blott insinuera mig hos min Herre, på det jag måtte nu och framdeles få et rum i des Dagblad, at mina Poëtiska reverier. Jag är en ung Rimmare, som aldrig wil bli känd, hwarken af denna eller den tilkommande Werlden. Denna försakelse af mig sielf, smickrar mig at i sed så jotra fram mina rim. Jag hoppas äfwen, at både min Herre och Allmänheten, i anledning af bokstäfverna hwarmed jag teknar mig, aldrig måtte låta någon annan bli et föremål för deras misstag, ty jag wil aldeles icke at det må ske, stundom til någons heder, oftare tvärtom.

Som min Herre torde önska at så Wälsignade Tryckfriheten utspridd i Landsorterna, wil jag så mycket hos mig stå, bidraga til detta löstiga ändamålets minnande. Följande rim torde innan Julhelgen hinna ner, och blifwa nyttiga til Julklappars utdelande, hwarföre jag dem aldrastil til inbrände recommenderar.

o. å. ö.

Öfwer et Korchus. Til et ogifte Fruntimmer.

Min Sköna! uppå bästa Sätt
Jag budit til at Er logera,
Uti et hus som ganska nått,
Kan Er och edra herbergera.
I Saln, Ni kan Suopeer ge,
Och edra wänner regalera. —
Sängkammarn, utom annat mera,
Som jag ej kan Specificera,
Har sin escalier derobé. —
En Garderob; — Et Cabinet; —
Också et rum til Toilett.
Der Ni Er halfwa dan må pryda,
Med all den konst och det behag,
Som smaken endast kan utryda,
Och Ni långt bättre wet än jag.

Up:

Uppfwer är et Galleri,
 Der Ni kan så skap ha af flera. —
 Bredwid, (som et galanteri)
 Jag welat er Amant placera,
 Just öfwer samma rum som Ni bor sjelf uti;
 Dock kom ihåg — er dolda trappa
 Bdr öpnas, när det höres klappa.
 På andra sidan Galleri,
 Jag welat Jungfrun er logera;
 Och på det hon må wata frei,
 At då och då så badinera,
 Och skalkas med er Afklings Dräng,
 I närmsta rum jag honom måst placera,
 Och har behagat ordonnera,
 För bägge en ock samma Sång.
 Se så, min Sköna är Ni nögd.
 Jag mig får då recommendera;
 Och är jag alt för mycket böjd,
 At bygga hus och para flera.

Adam. —

General-Korthusmästare i Grenna.

Öfwer en docka som et Linddarn. Afwen til et ogifte Scuntimmer.

At så små snabbarna til sig sända,
 En så'n strapp plår Karlar hända,
 Men Damer det ock hända kan.
 Dig ödet denne gohen stänker,
 Som dig för Mamma kalla tänker,
 Fast du ej wet af någon Man.
 Sjelf Åron honom utsett har,
 At sina bästa lagrar winna;
 Och lyckan, denna Skydds-Gudinna,
 Skal taga honom i försvar.
 Men wil du ej ändå, ma chère,
 Med nöje honom adoptera,
 Skal jag dig dermed soulagera,
 At denne blott et förbud är.

Öfwer en Hatt utan Plymer. Til en gift Zerre.

En präktig Hatt den plår man pryda,
 Med fjädrar utaf alla slag;
 Den här kan ej så nog betyda,
 Dock är han bra i hvardags lag,
 Och tro mig til en högre nytta,
 Ly fjädrarna, de plår sig flytta.

Dag = Bladet :

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 53.

Stockholm, den 8 November 1781.

Den 16 September 1781 *).

Qwåde **)

En wacker dag jag lyckligt gick,
At lugn i skogens sköde finna,
Och at i ensligheten hinna
De korta fridens ögnablick,
Som undan oss med natten tycks förswinna;
Då straxt et sten jag ståda fick
Och wille af dess klarhet finna
At hit kom Slidornas Gudinna. ***)

Men snart jag ser en äldrig Man,
Uppå hwars hjässa lagren prälar,
Dess wagn i strödda mån förswan
Och honom omgaf matta strålar.
Hans gång war full af Majestät,
Uppå dess löpp behagen myste
Hans ögon Guda mildhet hyste,
Och blomman under dennes hjäat,
Uti fördubblad sägning lyste.

Wid

*) Då Hennes Konglig Majestät Uke-Drottningen benådade den under Swarfsö Slott lydande Allmogem med et så kallat Slotteröl, en ngg sällsynt Fée wid Höf.

**) Insändt.

***) La mere aux Gaines, en Fée, hwars wagn war garnerad med Kniffidor, hwilka woro upfyllda med brinnande warljus. Se Grefwe Hamiltons Arbeten, 1. Tom. Sagan Le Belier.

Vid stammen af en grånad ek,
 Han sig på blotta marken sänkte,
 Där Sunnanvädrens milda smek
 Mot Höstens frost en ljufvig värma skänkte.

Han lutan tog; . . . af hennes ljud,
 Min själ förtjust och hänrökt blifwer,
 Och som Apollo man beskriwer
 Jag fant at det war Snillet's Gud.

Han sjöng: „Natur, och Dygd, och frid,
 „Ni mänsklighetens fordna heder!
 „Er rätt är helig än, fast en orwärdig tid
 „På edra Altar brott bereder.

„En mentlös bygd
 „Som konst och nedrighet ej känner,
 „Har än en lämning af den dygd
 „Som prydde edra första wänner.

„Än gifs et Namn . . . och det LOVISA är,
 „Som lifwar op de sälla dagar,
 „Då Ädelmod war et begär
 „Och dygder mänsklighetens lagar.

„Hon uti Yfwerbornas land,
 „De lågor tändt som på mitt Altar brinna,
 „Och än det är af Hennes Hand
 „Som mina Söner lagren winna.

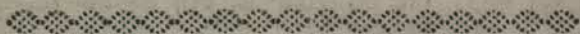
„Må Hon den ljufwa sällhet smaka
 „Som i Thessalien war min lott!
 „Må Hon med mig Olympens pragt försaka,
 „Mot nöjet til at göra godt!

„Den witttra tyda må Des åra!
 „Men bygdens Folk Des hjerta offer ge!
 „Då jag med sika skäl som de,
 „Skal Hennes Namn til efterwerlden bära.

Apollo stöt; : : : med blipten lika snar,
Han redan ur min åsyn war.

— Nej, Skaldet! fåfångt J försöken
J ej med edra loford öken
Et Namn som Gudars aktning har.

— i. — e. — r.

Då jag ej ännu hört en nyligen utkommen Bok i Frankrike omtalas i Swärge, än mindre regenteras, skyndar jag mig at wisa stilen och Auctors manér under följande små Artiklar — det är Auctor som talar.

Det nya Athén

Paris liknar nog et Gräkelands Athén, Man sökte i äldre tider at berömmas af Athénienerna, nu eftersträfwar man at omtalas af Hufwudstaden och dess bifall är någon ting smickrande — Ni Athéns Inwånare! ropade Alexander, då han wann Slagtringar, hwad möda och hwad favor at förtjena edra lofoffer!

Hwad woro då dessa för människor som långst bort i Asien wäcke sådana känslor? antingen war Alexander owantligt fåfång, eller war Athén den dygdigaste Staden i hela Werlden.

De som i min tid fixerat Parilarnes upmärksamhet, och som warit et ämne i alla förståndigas Sällskap, hafwa warit Konungen i Preussen, Voltaire och Rousseau, det är otroligt hwad den första beredt sig för wärdnad och dyrkan igenom sina Segrar, sin Lagstiftning grundad på rättwisa och kärlek emot Underfåtare samt sina höga dygder, jag bekänner at jag gör mig en ära af at wara den ifrigaste anhängare af samma tankefätt, och ifrån Cæsar känner jag ingen som förenat större egenskaper.

Den sanna förtjensten undskyre således intet et Folk som eljest anses för låtsinnigt, det är beständigt i sin aktning, det erkänner tillika med Europa Den som har rätt til hela Werldens dyrkan — hwilken eftersyn för den som fordrar samma röst! — Paris respecterar alla Krönte hufwuden, men den skänker blott sin förundran och sin kärlek åt en Monarch som är wärdig at pryda en Thron, den ser flera Furstar på Urans bana, men det hör dem til med alt sitt Majestät at göra sitt ryckte lika sannfärdigt som stort.

Zusällning.

Hvar fins någon förnuftig sparsamhet efter alla narraktiga depenser? Ingenstädes, — antingen skal man wara snål eller löslare, wära För-Fäder intet så längesedan, låto wända sina kläder och halfsälja deras skor, bättre Folk försummade det ej, skulle någon denna tiden proponera sådant, wore det wäl ingen liren Rådman's Fru som icke swimmade.

Det är wiså hus, der de tycka at den är alt för usel som ej är i Sammet, Spetsar och Galoner.

Antetigen, har den stora Buffon medgiffwit nyttan af en wiså prack, då han påstår at den utgör en del af wår warelse. — När nu Naturforskaren tilågnar kläderna et sådant wärde, är det mindre löjligt om Hennes Råd i huset nekar entréen för en som är utan denteller, de kunna wara gula eller swarta, det skadar intet, blott ni pudrar dem, — stor sak i propreteten allenast ni behåller Luxen.

Är intet händelsen bekant med den hederliga Man, som ej ågde mer än en Spets-Manchette och räckte den åt Portwaktaren såsom den säkraste billet at slippa in, då han under andra räckarmen med största möda döjsde den som war ack! endast af Kammarduk? men under Conversation då man i hettan ofta sörgåter sig, blef han nog oförsigtig för at dra fram den där så ohöfliga Manchetten.

Rnapt kom Grefwinnan at se en olycklig skymt af den, sårdn hon i fullt raseri låter ropa på Sweitsaren, och träter på honom, — den stas Karn begrep ej det aldraminsta, ty samma Herre hade emedlertid då han märkte sitt öde, stoppat in Kammarduken, och demonstrerade blott med dentrell hand.

Andra dagen blef Portwaktaren som kom ihåg sina gärdagsbannor så obeweklig, at en Officer som kom ifrån Armeen och där förlorat en arm ej slapp in, utan måste gå bort oanmäld, Sweitsaren swor at Herr Capten först skulle wisa 2:ne lika Spets-Manchetter och at han under detta wilforet ej kunde presenteras för Grefwinnan, om också hela werldens Gazetter hade Basunat ut förlusten af hans Arm och hans Manchette.

A n n o n c e.

Sedan nu 50 Numrer af Wälsignade Tryckfriheten äro Completerade, så kunna de köpas hästade särskilt i flera Bocklådor för en half Riksdaler, den åter som har så hardie och lägenhet at byta sig til en Pränumerations-Sedel, stäld på de 50 återstående Numren emot en 9 Dalers Sedel, kan göra det i Herr Runemarks Bocklåda med erhindran at så många Exemplar som äsundas, så många Sedlar tagas.

Stockholm, tryckt hos Carl Stolpe, 1781.

Dag - Bladet :

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 54.

Stockholm, den 12 November 1781.

Fragment af et Landt, Qwäde *).

• • • • •
Du Årelnad! du som söker,
Eil Arans spets Dig swinga op,
Som uppå lyckans Altar röker,
Men dåras af et swikfult hopp,
Som Tullar, tjänst och heder köper,
Och djerse framom förtjänsten löper,
Kom hit, och krök din stolta rygg,
Inunder dessa låga sparrar,
Dår man begabbar lyckans narrar,
Dår sanna Aran lefwet trygg.

Du lustans slaf! som nedrigt sölar
Den bild du af en mänska bår,
Hwad låga nöjens djupa gödlar!
Hwad olycksaliga begår!
I känslan grof, i smaken läcker,
Du hållan tår och lifwet stäcker,
Kom skynda hit, så får du se
At måttlighet är kroppens trefnad,
Och en åt dygden helgad lefnad,
Kan själen rena nöjen ge.

Du

*) Insänd — Utgifwaren ber at ej bli glömd med flera så witttra Fragmenter, et par ändringar wid någon rad, torde den Anonyme Auctorn förlåta, dessa skul-
le aldrig hånda, om Namnet wore utsatt, hwilket är en generel esterrättelse för
mina Correspondenter.

Du Mammons trål! som fiks och fålas,
 At skropa hop en glitter mull,
 Som af förtroflan snart wil fålas
 Om du ej råknar tunnor gull,
 Som klagar öfwer dyra tider,
 I öfwerflöd, dock armod lider
 Kom hit, och se til din förtret,
 En skatt som all ting öfwerwäger,
 At den, det högsta goda äger
 Som tror sig rik i torftighet.

Du Phæbi Son! som hjärnan bråkar
 At samla nya Kundskaps rön,
 Som upsöde wissdoms bårget tråkar
 At Lagerkransen så til lön;
 Som rosas högt af lärda Männer,
 Men doch ännu sig sjelf ej känner;
 Stig ned ifrån din Wisshers höjd;
 Kom hit at så til Himlens åra
 Den dyra Betenskapen lära,
 At frukta Gud och lefwa nöjd.

Du asgrunds trål! Naturens sasa!
 Som med en Atheistisk siäl,
 Djerfs mot Gudomligheten rasa,
 Och sjelf dig neka ewigt wäl,
 Som ömsom trosfar och försträckes;
 Förtroflad dö, när lifwet släckes
 Kom hit, och af en Christen lär,
 Som bygt sitt hopp på rätta grunden,
 At glad förbida sista stunden,
 Som des förlofnings tinnna är.

Du Flock! som ej dörs offuld freda,
 Men blott åt egen winning såld;
 Dig af Tyrannen låter leda
 At wränga Lagar, främja wäld,

Som ler åt värnlöshetens tårar,
 Som ofkuld, dygd och samvet särar;
 Du Grumme! til din harm kom hit:
 Ut se hur den du sökt förtrycka;
 Vår i sin själ en högare lycka,
 An at din arghet hinnet dit.

Nej! — wiken bort I afgrunds Gastar!
 Från sanna nöjets sälla bygd.
 I edra forspår jämmern hastar
 Er tassa fluggas af er blygd,
 Ja, weten Easters swurna Bröder!
 Mitt hjerta wid Er åsyn blöder,
 Men fasan rår . . . Er stygga syn
 Ohelge aldrig dessa lunder,
 Förträlle ej de glada stunder
 Jag njuter här . . . Uck! Uffe flyn. —

Men du! du mänsklighetens heder!
 Du jordens lust! du Himlens pris!
 Du dygdens Wån! som rena seder
 Til mänsfors gagn, på wärdigt wis
 Med dumma känslor wet at para,
 Kan wis och dm, och dygdig wara,
 Kom hit i denna stilla hamn,
 Kom, at med mig den Sällhet dela
 Som äbla hjätar ej kan fela,
 Men njutas bäst i lugnets samn.

Liiknelse *).

Verlden är en Theater, de som deri bo äro Comedianerna, Händelserna försärdiga Stycket; Lyckan utstakar Personerna, Theologerna regera

*) Insänd — de små wackra Stycken ifrån Tyskan öfversatte hwars epigras är Regis ad exemplum totus componetur orbis, och hwarmed samma Anonyme behagat hedra mig, wil Herr Stolpe ej godkänna och Trycka, wår Wälsignade Tryckfrihet säger han, dicerar det.

regera Machineerna, och Filosoferna framskaffa Afkådare, de Rika besitta Logerna, de Måttiga Amphitheatern, och för de olyckliga är Par-Terre: Qwinnaorna derstädes håra omkring förseffningar af alla slag, och de som äro förföljde af lyckan klappa ljusen; Dårskaperna Componera Musiquen, och tiden tillslutar ändteligen förlåten. Comedien innehåller denna rubrique wil Werlden wara bedragen, så wåre hon bedragen. Början på detta stycket, består uti suckar och gråt, och i den första Acten repræsenterar sig Inwånarenes inbillade men til intet gagnande anslag; de tokoga klappa händerna, för at derigenom gifwa tillkännna sitt wälbehag deröfwer; men de Förnuftiga göra löje och utskatta hela werket. Wid ingången til denna Comedie erlægges et slags Mynt som kallas Sorg, emot hwilket man får en Billet hwarpå Oeon är präglad, för at kunna intaga sitt rum. Förändringen af åtskilliga Objecter som der Repræsenteras - förhöjer på en liten tid Afkåden, men förklaringen på deras dåraktiga förhållande som antingen syntes wara godt eller ondt, gör at den Werldswisa skrattar. Man ser derstädes hwad för stora Resor som inkomma, men hwilka i et ögnablick omskapas til små dwärgar, utaf de aldringaste upwåpa de aldrastörsta som hinna en utomordentelig högd. Man ser derstädes Folk, hwilka oakrad all deras insikt ändå gå miste om den wägen som skulle föra dem til deras ändamål, och åter de aldradårtigaste hinna brådden af all werldslig lycksalighet, och det utan någon den ringaste möda eller morsstånd På detta sätt förhåller sig den Uniwersela Comedien, så at den som fullkomligen och med nöje wil begagna sig af densamma, måste dölja sig undan uti en liten wrå, ur hwilken han med någon beqwämlichkeit kan betrakta den samma; och tillika uti säkerhet och ro alt efter som det förtjennar, le deröfwer.

* * * * *

Annouce.

Sådanefter tils vidare, utgifwes Wälsignade Tryckfriheten 3 gånger i weckan, nemligen Måndagar, Onsdagar, Fredagar på wanlig tid och wantigt ställe.

* * * * *

Stockholm, tryckt hos Carl Stolpe, 1781.

Dag = Bladet :

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 55.

Stockholm, den 14 November 1781.

Utur Dictionair Social.

Alla Regeringar i allmänhet kunna liknas wid et Skepp, Monarchien behöfwer ej mera än en kunnog Styрман, men en Republique många — då det utan motsäjlse är lättare at finna en sådan, än flera och flera som sympatiera, så finner man snarast hwilket wal af Regerings-sätt bde wara det klokaste — I Politiquen liksom i Mechaniquen är den machine den bästa, som är minst konstig och compliquerad.

Det Riket, som styrs af en enda (säger en lärd Chinesare) är lik som en wäl skapad och organiserad människa, hwars armar händer och fötter lyda hufwudet, då twärtom, det så kallade fria har snarast tycke af et misfoster med många hufwuden, hwart och et med egna styrelse principer, liksom Solstrålarne samlade igenom et glas på en enda punct hafwa mera kraft och mera värma, än de som äro skingrade på flera ställen, så har äfwen en Nations makt förenad hos en enda, mera styrka och skyndsamhet, än om den wore spridd (at få tala) i mångas händer.

Utdrag ur Persiska Kåjsarens *Ufongs* Råd till sin Thronföljare;
Se desz Leswerne skrifwit af den namnkunnige *Seer v. Haller*,
Franska öfwerfättningen, *Livre IV p. 323 seqq.* *)

Du bde icke frukta något högre än dit egna wälde: dela aldrig din makt med någon annan än Lagen och Rikets Stadgar — Kom ihog, at man blott älskar den, som gör sig lycklig — War Sjelf arbetsam, och förlora inga stunder, som du lofwat Staten: Rånslöshet är en Furstes största fel: Han såljer sitt Folk för egen lättja, akta dig för Gunstlingar: din nåd förbryllar deras hjerna: om dina gåfwoer göra dem rika, så får dock gemene man betala laget — Du kan icke utmärkt gynna en

Med.

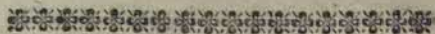
Medborgare, utan at förfördela en annan — Du bör icke beswåra dit Folk med Klådordning — Grannlåt utarmar de Stora, och ger anledning til nedrig vinningslystnad. Öfverflöd blit då enda dygden, och den Förtjenst, som icke wisar sig med storhet, föraktas. Den fattiga som knapt har det nödwändiga, måste betala de Storas slöfveri; Berdm deras före aldrig dina Undersätares prackt, gif aldrig företräde åt den rikaste Klädningen, eller åt den som glimar af Jeweler; låt alt dit Folk weta, at du hatar slöfvere, samt misseror deras redlighet — Fördjupa Dig Sjelf icke uti Kuld, och företag dig icke något kostsam arbete, hwartil penningarne icke ligga redo — Du bör skydda och hedra alla Handelsrörelser, ty Thronen uprätthålles och lysar genom dem — an'et et wacker Borgare-hus, såsom et af dina Slott: det bidrager mera til det allmänna bästa än Hystasernas höga Siuder — Git en wälbrukad jord företräde för alla Lust-Trädgårdar — Låt dina Höfdingar få wara dina bögon, men ej dina armar: Skydda dem så länge de framföra sanningen — En wis Förste bör wara upmärksam wid Folkets röst! den liknar en långt bort molarande Åska: som aldrig slår ner, blott molnen i tid klingas. m. m.

Anecdoter.

Roussseau som hade intet equipage men stora dygder, blef en gång ifullt körd på gatan i Paris, då unga Herren i Berlinern tittade ut helt ordrlig och besalte endast Kuffen köra, han blef sedan urhjelpt af fotgängare, och hemsörd til sig lytt och halt — Wär Marquis seck af en händelse andra dagen weta hwem den war som igenom hans wagn blifwit olycklig, stiekade en Dräng til Roussseau och frågade om han kunde wara til någon tjänst: at intet köra så rasende war Filosofens swar.

En sönäm Feu liter nogräknad, då det kom an på egennyttia, spelte Viogt ut och begärte fört, den som hölt banquen gaf henne en tia, på hand hade hon förut en femma och en sjua så at hennes spel war tjuguwå och följakteligen erevé, men utan at låta bekomma sig, satte hon fingret på sin prickten och fordrade pängar för tjuguen, — Banqueuren beraste utan at märka correctionen af lyckan, de tre Louis d'or hon hade hållit, men en Ansett Lord som stod bakom hennes stol och satt ut på samma fört femtio Louis d'or, wille intet ta emot pängar, utan stöt dem tillika med sina egna tillbaka, „nej nej! de höra er til — förh swarade banqueuren, ni hade ju fullt spel — å nej min Herre! det war Grefswinnan som hade tjuguen, men jag — jag hade tjuguwå.

En ganska förtjänt Man fast nog förtigt klädd, skulle presenteras för en ung Prins, som frågade med en slags otålighet hwem den tiggarn wore som fått slipa in? — det är en människa, swarade Gouverneuren ganska förnustigt.

A n n o n c e.

I genom Bokhandlaren Schildts död, har Utgifwaren nu först sedan Jans wenteringen gått för sig, bekommit et Manuscript som varit inskickat til införande i Wälsignade Tryckfriheten, — det är snart 2:ne hela Ark compreh. stil, utan någon Titel — Min skyldighet fordrar at awersera den Anonyme Författaren, at utom andra orsaker är Poëmet för långt, och då publiken som jag märkt, ej älskar denna lecturen, wägar jag ej wara Förlagsman på Helt ark — när af et så dyrt och stort Ämne som i N:o 49 och 50 ej mera än 6000 Exemplar äro försälda, så kan man dömma, at Moral och Samsundsläran ännu mindre skulle debitera sig, likwäl, dels at Auctoren må känna igån sitt arbete; och någon Amateur ej heller bli lottlös af Wälningar och tanekar som äro samma och lyckliga, anför jag som prof — ibland dragen af Smickrare eller elaka rådgifware förekomma.

” ” ” ” ” ”
 Han räknar den bland fjöde därar,
 Som gråter utaf blödighet,
 Som ömmar för wår mänsklighet,
 Hwars snedsprång djupt des hjerta sårar,
 Han känner inga andra tårar
 Än dem som egennyttan gjdt,
 Och ner af falska kinder fdt,
 Ja! någon gång han synes öm;
 Och sig som Patriot förkläder,
 Des walspråk är dock: Social och göm
 Wänd kappan efter alla wäder.

” ” ” ” ” ”
 Han talar med en ed, et nit,
 Som finnes ej uti des hjerta;
 Men hwartil Rungen sätter lit
 Som ser des itwer, ser des flit,
 Men ej des lars och ej des swärta.

Dag = Bladet :

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 56.

Stockholm den 16 November 1781.

Prof på den stora Tiberii och Caligulas
milda Regeringar *).

En Romersk Riddare som trodde at Prinsen Drusus uti en swår sjukdom skulle dö, förtäade förut et Poém deröfwer, och war nog oförstående at recitera det i Fruntimmers sällskap — Drusus blef frisk och Poëten nöjd med sitt foster, satte Germanicus i stället som werkeligen dog wid samma tid, — en Kysisk onödlighet (så wida Fruntimmer hade hört det författat öfwer Drulus,) gjorde, at det icke blef angifwit för Tiberius som dömdo honom til döden, och lät exequera honom för det at han kunde wara så förediff och tro det Drulus som illa sjuk skulle dö.

Då Augustus dog, Testamenterade han åt Fosket wisa summor, hwilka hans exerrådare skulle utbetala, men Tiberius tyckte at det war ingen hast, utan opfföt ifrån den ena tiden til den andra, en Railleur som möter en begrafsning, går då fram til den döda, lärfar wisa i örat men likwäl så högt, at något hwar hörde det „Glöm ej bort at betälta „Augustus när du träffar honom, at Fosket ej ännu säit hwad han läste „wat det — knapt war det sagt, förän Tyrannens bealtea Spioner, lusse dermed til honom som straxt bealtea den oförståtiga bel esprit komma til sig, bealtea och lät döda honom, säjandes „det är ganska billigt at du „är den första som anmäler hos Augustus at hans första wilsja är riktigt fullgjord.

De sista åren af hans Regering woro de grusweligaste, deri ligger det äkta Tyranniet at steka wid sakta eld, at aldrig mörda med yxa utan igenom swålt, det war då han sade när några olyckliga begärde som en nåd at få dö „Ack nej! jag har ej ännu försonat mig med Er.

Om

*) Insändt.